

Adətən öz-özümle söhbət etməyə, xəyallarımla baş-başa qalmağa, xatirələrimin izinə düşüb getməyə və bir də şəkillərə baxıb... onların səsinə eşitməyə elə öyrəşmişəm ki, demək olar ki, bu dediklərimdən uzaqda nə dinclik tapa bilirəm, nə də qərar tuta bilirəm. Sanki kompüter kimi, robot kimi proqramlaşdırılmışam. Məhz bu çevrənin içərisində yaşamaq (əgər bu yaşamaqdısa-Ə.M.)... yaşadığıca da həmin o çevrənin özünü dü

özünle yaşatmaq bir ayrı dünyadı, bir ayrı ömürdü, onu yaşamaayanlar bilməz. Yaşayanlar da özləri kimi bilər, mənim kimi yox.

Ona görə də dostlarla, doğmalarla, duyğusal oxucularla həmsöhbət olanda, üz-üzə gələndə müxtəlif suallar çıxır ortaya. O sualların da əsas qayəsi mənim nostalji duyğulardan uzaqlaşma bil-məməyimdi. Demək olar ki, bu və ya digər formada məni yalnız dü-

*Qaşlarının bir tərəfi əylisə -
Lap başına, "cin də vursa", incimə!*

*Ağarıbdı telim kimi, ağılım da,
Maraqsızdı, həyat adlı nağılım da!
Mənlə keçən bu illərin axırında -
Qazandığın kül, ya qorsa, incimə!*

*Fərəhlənmək... kədərlənmək nisbidi,
Baxışlar buz, göz yaşısı istidi!
Bəndənizdi, Əbülfət də ismidi -
Sevdi mənə? - deyib sorsa, incimə!*

Yəqin ki, bu nostalji duyğulara köklənmiş pıçıltılar öz-özlüyündə azdan-çoxdan nəysə dedim. Və həmin o azdan-çoxdan deyiləni də hamı olmasa da, beş-on adam dinlədi...o dinləyənin də beşi-üçü yəqin ki, qəbul etdi...

Yazı adamlarının bir-birinə doğmalığı onların qələmini şərəfləndirən sözədən keçir. Belə götürəndə, söz var, mövcuddur və ondan hər kəs bacarıqlığı qədər istifa-

Söykəndiyim söz barəsində SÖZ

nənə bağlılıqda ittiham edirlər. Ordana qopa bilmədiyimi, oranı özümle daşdığımı söyləyirlər... olsun!

Bəli, mən bir Allah bəndəsi olaraq əlimi ürəyimin üstünə qoyub, Allahın və sənə qarşısında etiraf edə bilməyən ki, günahlardan xali deyiləm. Mən də harda, nədəsə günahım olduğumu Allah da, sən də bilirsen və mən də etdiyim günahların cəzasını zaman-zaman çəkmişəm və bu gün də çəkirəm. Heç vaxt da cəzaya görə asi olmamışam. Düşünmüşəm ki, dərddən qar-daş üçün olmadığı kimi, cəza da dağ-daş üçün deyil. Deməli, dərddə, cəza da insan üçündür. Əgər bir insan, bir Allah bəndəsi kimi varamsa, ayaqdayamsa, dərddə çəkməliyəm, cəzanı da. Özünü də mənim inancına görə, Allah dərddə çəkənə verir. Deməli, dərddə çəkən də Allahın sevdidi bəndələrdəndir. Adətən, biz sevdidiyimizi, çox istədiyimizi daha tez-tez xatırlayırıq. Daha tez-tez onların adını çəkirik, onlarla bağlı hansısa bir addımı atırıq. Deməli, uca Yaradan da dərddə o adama verir ki, onu tez-tez xatırlayır, onu tez-tez yada salıb mükafatlandırır. Təbii olaraq bu xatırlanma, bu mükafatlandırma mərasimi nə canlı yayıma çıxarılmış, nə də hansısa bir rəsmi fərmanla, sərəncamla elan edilmir. O Allahla bəndənin arasında olan bir gözəgörünməz tele-körpünün bağlantısından üzə çıxır. Və deməli həmin tele-körpüdən insanın varlığına, ruhuna, ürəyinə axıb gəlir tanrının istəyi, verdiyi hədiyyəsi. Bax, həmin an insanın ürəyi işığa dönür. Çünki onun bütün varlığı həmin an Allahın ovcunun içində olur. Xoşbəxt anların isə yozumu yoxdur. Onu olduğu kimi yazmaq da hələ heç bir bəndəyə qismət olmayıb. Odur ki, mənim söylədiklərim, yazdıqlarım sənə qəlbinə dəyməsin. İnciməyəsən və biləsən ki, bütün hallarda sən əsl mahiyyətdəsən. Olanların şah damarından. Hətta sənə yazdığım "İncimə" şeirində dediklərim də bir pıçıltı olaraq təsəlli üçün deyil, sadəcə həmin o anın bir iştiratıdır. Mən yazmışam ki:

*Bura şəhər, sən də sakit və həlim,
Səsim, küyüm səni yorsa, incimə...
Kənd havalı bir damarım, bir əlim -
Bir nimçəni salıb qırsa... incimə!..*

*İstəmirəm göy titrəyə, yer əsə,
Sübh oyanıb toxunanda nəyəsə...*

də edir. Amma bu o demək deyil ki, bütün danışanlar bir-biri ilə doğmadı, qohumdu, əqrabadı. Lakin şairlərin, yazıçıların, ümumiyyətlə, söz adamlarının qovuşma nöqtəsi olan Söz qələmədən-qələmə, ruhdan-ruha daşıyır o istiliyi, o əlaqəni. Və nəhayətdə, ortaya məhz söz adamlarının doğmalığı gəlir çıxır. Mənə görə bütün söz adamları bir dünyanın təmsilçiləri, bir ailənin üzvləridirlər. Təbii ki, ailədə hamı cüssəliyi, boylu-buxunlu, səliqəli, səhmanlı və hamı da eyni məntiqli, düşüncəli olmur. Deməli, bu da, əgər yozum etsək, məntiqlə yanaşsaq, onda göstərir ki, söhbət bir dünyada (yəni, söz adamlarından - Ə.M.) cəm olan adamlardan gedir. Titullar da, oxucu sevgisi də, gündəmdə olmaq da, hətta oxucu məktubu almaq da məhz həmin o bir dünyanın təmsilçisi olanların sözünün qiymətidir, mükafatıdır. Ona görə də paxıllıq, xainlik, biganəlik, etinasızlıq, lap elə gizli və ya açıq qeybətlər, qarayaxmalar, halal sözün sahibinə heç vaxt yapışmır. Necə deyirlər, yel qayadan heç nə aparmır. Bu məqamda yadıma indi oxuyacağınız misralar düşür:

*Yenə ürəyimi qəm çəkir dara,
Üzüm gün batana, yolum gecəyə.
Üstümə çəkilən boyalar qara -
Sağım mənə gülür, solum gecəyə...*

*Alqış dilimdədi, dua qəlbimdə,
Min illik sevgiyə yuva - qəlbimdə!
Gözələrin görəni duya qəlbində -
Əlim sübhə açıq, qolum gecəyə!...*

*Tanıdım, vuruldum, bildim sirr səni,
Seçdim Qıblə səni, bildim Pir səni!
Yuxuma gətirir hərdən Bir səni -
Bu xətrə qoy qurban, olum gecəyə!*

Bir az da həmsöhbət olduq, bir az sözün məclisində üzbəüz oturduq. Bilmirəm sizə xoş gəldimi, ya yox. Amma bütün hallarda mən elə özümü götürüb gəlmişdim görüşünü. Və bu gelişimin də səbəbkarı Allahım və Sən idin. Ona görə də gəlməyə bilməzdim. Və əgər gəlməsəydim, bunun özü də günahlarıma bir günahın da əlavəsi olacaqdı.

Bu anda, bu yerdə zənnimcə susmaq lazımdı... susub sözün cavabını gözləmək lazımdı! Susub söykəndiyimiz sözün cavabını.

Əbülfət MƏDƏTOĞLU